

Találkozás

*Isteni rózsabarackom,
anyámon túlra rándító asszony,
benned magamat nézem,
keserű magodat érzem.*

*Fölérzem, milyen keserű!
Cseppköves bánat, sószerű.
Sókrisztály már, apadt a könnyed,
vagy bár csevegő patakár, könnyed.*

*S fölérzem: ötezer év
mögött vagy néném, vagyok öcséd,
hol atyánk mered a lángba:
zöld mezők, zöld-zöld Mezopotámia!*

*Ringat rengeteg térdén
rege, rög. Századok rétvén
csatakos ménem el-vissza vágat,
sírsz te, vársz, álmat szősz, lepedőt, fátultat.*

*Mennyi év, hány kidőlt szép mén!
de élek, te is élsz, néném:
lessük egymásban, két ikerember,
a magunk arcát, mint szerelemben.*

*Nyihog a mozdony, döccen
kerék, váll, emlő időtlen,
ám reánk ront, időnk visszatér:
leszállsz, az utad véget ér.*

*Isteni rózsabarackom,
anyámon túlra rándító asszony,
szeressél, hű szemet Napodra vessél,
kereslek, rózsálló — te is keressél!*

Ha lemegy a Nap

*Mondom a fiamnak: a kő az kő.
Mondom neki: a kenyér — kenyér.
S mondom, hogy ördög, boszorkány
az pedig nincsen,*

csak hát, ha lemegy a N a p,
televény éjszaka,
s televény éjszakában
Vénusz, a láprózsa-Isten.

Tükreink, lámpáink
a gyerekek! beláttatják
szemünk árnyékosát,
vakító nyargalások, anyagbontás
mögött
a hátországot,
fölfedezem hát újra: a kő az kő,
kenyér az kenyér — heuréka,
s vallom szabadon: ördög, boszorkány
az pedig nincsen,
csak hát, ha lemegy a N a p,
televény éjszaka,
s televény éjszakában
Vénusz, a láprózsa-Isten!

Lányok

Frecsegő fényben	piros szalag,
felcsapódó	lebegteti a szél,
tükörhalak	lebeg a szájuk is: át- meg át-
a lányok,	örvénylenek rajta
tükörhalak,	az éjszakák —
tükörhalak,	Seherezádé mind,
szárnyuszonyuk	szeret s mesél!

UTASSY JÓZSEF

Ének virág helyett

Vujoševič Slobodának

A tóba fecske csókolt,
és hogy pillogott az én szeretőm!

az én szeretőm,
aki dombjairól
holdbeli málnával kínált meg.